

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ.

Αυτό το άρθρο γράφτηκε για να δώσει δύναμη στις γυναίκες να δράσουν. Η μάχη ενάντια στο σεξισμό είναι μία συνεχής πάλη. Είμαστε όλοι συνένοχοι γιατί όλοι γεννηθήκαμε σ' αυτόν τον άρρωστο κόσμο που εδρέωσε τον σεξισμό κι' όλοι εμείς - άντρες και γυναίκες - αυτό το σεξισμό αφομοιώνουμε. Αν είναι αναγκαίο για τους άντρες να πάψουν να ενισχύουν το σεξισμό, άλλο τόσο αναγκαίο είναι για τις γυναίκες να

εγκαταλείμουν τον προδιαγραφμένο παθητικό τους ρόλο.

Ας το παραδεχτούμε: όταν μιλάμε για καταπίεση, εννοούμε την παρεμπόδιση της ελευθερίας μιας μικρότερης δύναμης, που δεν γεννήθηκε πιο μικρή αλλά έγινε. Μιλάμε για θεσμοθετημένη καταπίεση που δεν εμφανίστηκε σε μία μέρα.

Τι χρειάζονται οι γυναίκες από τους άντρες με τους οποίους ζουν και εργάζονται μαζί; Χρειάζονται υποστήριξη. Δεν έχω ανάγκη κάποιον που να μου κρατά το χέρι και να με καθυστεράει. (Αν αυτό ακούγεται αντίστροφα σεξιστικό, λυπάμαι! Είναι λόγω της ανατροπής χιλιάδων χρόνων καταπίεσης που οι γυναίκες έπρεπε να υπομένουν). Η υποστήριξη που χρειάζονται οι

γυναίκες είναι ο σεβασμός κι' αυτό σημαίνει χώρο για να ακουστεί η φωνή τους. Πρέπει να μάθουμε πως να δημιουργούμε τέτοιους χώρους. Είναι καιρός οι ανάγκες των γυναικών να πραγματοποιθούν μέσα από τις ανάγκες της αναρχικής εξέγερσης. Σαν αναρχικοί, θα έπρεπε να νοιώθουμε αναγκαίο το να αντιμετωπίζουμε την πολιτική της καταπίεσης 24 ώρες την ημέρα. Αυτό για 'μένα σημαίνει πολλή δουλειά και ελπίζω πως οι άλλοι υπολογίζουν σ' εμένα, όπως εγώ σ' αυτούς.

Η άνιση κατανομή δύναμης των φύλων φέρνει δυσλειτουργία που οι Αμερικάνοι δύσκολα μπορούν να

την καταπολεμήσουν. Πολλοί από 'μας, έχουμε ανατραφεί έτσι: οι γονείς αγνοούν τα πιο αληθινά μας συναισθήματα και οι κυβερνήσεις μας κάνουν πλύση εγκεφάλου για να πιστέψουμε πως υπάρχει ένα όριο το οποίο δεν είμαστε ικανοί να ξεπεράσουμε. Προσωπικά μου πήρε τρία χρόνια για να συνειδητοποιήσω ότι είμαι αμφισεξουαλική και 21 χρόνια για να το κατανοήσω σαν πιθανή μου επιλογή!

Είναι ανάγκη να προβληματιστούμε για όλα αυτά πριν γαθούν πολλές πιθανές επιλογές κι' αυτό πρέπει να γίνει όσο δουλεύουμε μαζί, όσο είμαστε σε διάλογο. Δεν μπορούμε να το αναβάλλουμε για κάποια "ειδική συνάντηση". Αν οι άνδρες και οι γυναίκες πρόκειται να

συνεργαστούν σ' εξεγερτικές διαδικασίες, ο σεξισμός θα πρέπει να καταγράφεται σε κάθε βήμα μας.

Ο σεξισμός έχει άμεση σχέση με την "ομο"φοβία. Για παράδειγμα κάποιοι άνδρες αρνούνται να μάθουν οτιδήποτε από τις γυναίκες γιατί νοιώθουν πως αμφισβητείται ο ανδρισμός τους και φοβούνται μήπως χαρακτηριστούν "αδελφές". Φοβούνται να εκδηλώσουν την αγάπη, την οικειότητα και την αμμεσότητα σε άτομα του ίδιου φύλου. Η κουλτούρα των straight δημιουργεί

πολώσεις που επισκιάζουν την "ομο"φοβία τους. Μέσω αυτών των πολώσεων δημιουργούνται ταμπέλες όπως "αδελφές" ή "bulldykes" ("γαμιάδες"), για να διευκολύνουν την κοινωνική διάκριση των ομοφυλόφυλων. Είναι ενδιαφέρον ότι οι "αδελφές" θεωρούνται οι αδύναμοι και "bulldykes" οι δυνατοί, κάτι που δεν είναι παράξενο για έναν πολιτισμό που έχει φτιάξει τόσους μύθους για το δικό του όφελος. Οι ταμπέλες είναι οι εύκολες λύσεις, είναι γύρω μας και είναι ανάγκη να τις πολεμήσουμε.

Το γεγονός ότι δεν εξευτελίζουμε τους σεξιστές, τους ρατσιστές και τους "ομο"φοβικούς δεν σημαίνει ότι έχουμε εξαλείψει εντελώς τις παρόμοιες τάσεις μέσα μας. Αν ο πολιτισμός μας χρειάζεται μετασχηματισμό το ίδιο χρειάζονται και οι ψυχές μας. Το να καταστρέψεις το

σεξισμό ή το κράτος σημαίνει πως αρχίζεις καταστρέφοντας πρώτα αυτές τις τάσεις μέσα σου. Χρειάζεται να δημιουργήσουμε το κατάλληλο έδαφος, αποδυναμώνοντας τις κοινωνικές δομές και ενισχύοντας τους καταπιεζόμενους. Χρειάζεται να σχεδιάσουμε μαζί την οργάνωση όλων αυτών. Είναι ανάγκη να θυμόμαστε πως σε καμμία περίπτωση αυτό δεν θα είναι εύκολο.

Καλώ τους άντρες να αρχίσουν να αντιμετωπίζουν την οργή των γυναικών. Τους καλώ να δεχτούν αυτή την οργή σαν απαραίτητο στάδιο της γυναικείας απελευθέρωσης. Θα έπρεπε και οι ίδιοι να συμμετέχουν σ' αυτή την οργή.

Είναι ανάγκη ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ. Να ανταλλάξουμε κουράγιο και δύναμη μεταξύ μας. Όταν είσαι γυναίκα σ' αυτό το γαμημένο κόσμο πρέπει να διεκδικείς την ισοτιμία κάθε μέρα. Θα 'θελα να περπατώ στο δρόμο ή να μπαίνω σ' ένα χώρο και να μη με βλέπουν μόνο σαν "κορμί". Αλλά για μένα το ζήτημα δεν εξαντλείται στο χώρο των γυναικών. Αργά ή γρήγορα θα συνειδητοποιήσουμε καλύτερα τις συλλογικές μας ανάγκες σαν γυναίκες και θα τις προαθήσουμε σ' όλα τα επίπεδα της ζωής μας. Θα έχουμε το κουράγιο ώστε να συνεργαστούμε με τους άνδρες για την κοινωνική αναδόμηση.

Θα 'θελα ακόμα να πω ότι ήδη βλέπω γυναίκες που έχουν τη δύναμη να παλεύουν και ξέρω σίγουρα πως υπάρχουν πολλές γυναίκες που αντιστάθηκαν και γι' αυτό δολοφονήθηκαν ή φυλακίστηκαν. Κατά πολύ αυτό το άρθρο προέρχεται απ' τον αγώνα και την εξέλιξή μου σαν γυναίκα και αντανάκλα την άποψη των γυναικών που ήταν/είναι μέρος της ζωής μου. Θα ήθελα να τονίσω ότι δεν προσπάθησα να μιλήσω εκ' μέρους όλων των γυναικών. Πιστεύω πως οι γυναίκες διαμορφώνουν διαφορετικές απόψεις μέσα από διαφορετικές εμπειρίες.

Γράμμα της Justine, μέλος της Anti Racist Action στο Profane Existence No 14 (Μάης - Ιούνης '92)

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ

Και στο χώρο μας το sex και ο έρωτας είναι αλληλένδετα. Οι πιο πολλοί νιώθουμε κατεστραμμένοι όταν φίλος μας ή φίλη μας πάνε με άλλον-η. Μ' αυτό το κριτήριο όσες γυναίκες πουλάνε το κορμί τους τις έχουν αναγκάσει να το κάνουν. Είναι θύματα μιας πατριαρχικής, καπιταλιστικής κοινωνίας, αλλιώς η δράση τους δεν δικαιολογείται.

Απ' όσο φαίνεται το sex και ο έρωτας δεν συνδέονται για τις πόρνες. Το sex γι' αυτές είναι εργασία. Πολλές πόρνες διαχωρίζουν το sex που πουλάνε και το ιδιωτικό sex με το φίλο ή το σύζυγο. Άλλες διαχωρίζουν το sex σε βαρετό, δυσάρεστο ή ευχάριστο.

Η κοινωνία περιφρονεί τις πόρνες επειδή με το μισθό που παίρνουν ξεμασκαρεύουν το μύθο της αγάπης προς τον άνδρα. Πολλές φορές το sex με τον άνδρα είναι μια προσφορά υπηρεσιών - άρα εργασία. Κι' αυτή την εμπειρία την έχουν ζήσει σίγουρα όλες οι γυναίκες. Την παροχή υπηρεσιών για την οποία οι πόρνες πληρώνονται από τον νταβατζή τους, οι πιο πολλές γυναίκες την κάνουν χωρίς να παίρνουν χρήματα, όχι κατ' ανάγκη για χρήματα ή το sex καθαυτό. Οι πραγματικοί λόγοι μπορεί να είναι εξάρτηση, φόβος να μην χάσεις τον άλλο, το να μη μπορείς να πεις όχι και αλλοι.

Ακόμα και στην αριστερά ή την άκρα αριστερά σ' ένα μεγάλο ποσοστό, ο άνδρας είναι αυτός που καθορίζει σε μία ετερογενή σχέση, το πότε και πως θα βιώνεται η σεξουαλικότητα. Στην κοινωνία μας υπάρχουν αλύγιστες προκαταλήψεις σε σχέση με τον ρόλο του πραγματικού άνδρα και της πραγματικής γυναίκας. Το να είσαι ομοφυλόφυλος ή αφισεξουαλικός σίγουρα δεν είναι σωστό και η αυτοϊκανοποίηση είναι ταμπού.

Αν όμως μια γυναίκα βγει από το καθορισμένο της ρόλο, τη βρίζουν πουτάνα. Πουτάνα σημαίνει πως είσαι πεταμένη, πως πουλάς την αξιοπρέπειά σου και δεν αξίζεις τίποτα. Γυναίκες και άνδρες βαραίνονται απ' αυτούς τους κλισιό ρόλους και χρειάζεται να αποβάλλουμε πολλά ακόμη, μέχρι να βιώσουμε μια ελεύθερη σεξουαλικότητα.

Για κάθε γυναίκα, υπάχει ο κίνδυνος λόγω του διαφορετικού "αποκρουστικού" φερσίματος να τις αποδοθεί το "ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ". Για παράδειγμα αυτές που παίρνουν πρωτοβουλία στον έρωτα, έχουν σεξουαλικές γνώσεις, ή σχέσεις με άλλες γυναίκες, με πολλούς, ή κάνουν έρωτα με διαφορετικό τρόπο απ' αυτό που συνηθίζεται. Ακόμα υπάρχουν πολλές γυναίκες που με βάση την τάξη που ανήκουν βρίζονται ως πουτάνες. Εγχρωμες, Εβραίες, εργάτριες, χωρισμένες, χοντρές, εξαρτημένες και κακοποιημένες γυναίκες πιο εύκολα στιγματίζονται ως πουτάνες. Οι λευκές γυναίκες της μεσαίας τάξης, οι παντρεμένες, οι λεπτές και υποτιθέμενα άφθαρτες, είναι υπεράνω όλων των άλλων.

Μία χωρισμένη γυναίκα αφηγείται: "Δεν πρόλαβε να φύγει ο άντρας μου, όταν γείτονες και συνεργάτες άρχισαν να τηλεφωνούν και να κάνουν επισκέψεις. Οχι μόνο δεν καταλάβαιναν το θυμό μου, αλλά πίστευαν πως πρέπει και να τους ευχαριστώ".

Το ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ δεν είναι μόνο η τιμωρία για απρεπή συμπεριφορά αλλά και πρόκληση για συγκεκριμένη σεξουαλική συμπεριφορά απ' τη μεριά του άνδρα. Όταν στιγματισμένες γυναίκες απορίπτουν σεξουαλικές προτάσεις ανδρών κατηγορούνται ως πουτάνες ή σεμνότυφες. Μια γυναίκα που είχε δεχθεί σεξουαλικές παρενοχλήσεις περιέγραψε την κατάσταση:

"Όταν δεν κοιμάσαι με το συνεργάτη σου, είσαι χαζή και κατσίκια, όταν το κάνεις είσαι πουτάνα. Είτε έτσι είτε αλλιώς είσαι από χέρι χαμένη!"

Η Carole Vance, μία Αμερικανίδα φεμινίστρια αρχίζει τη θεωρία της για τη σεξουαλική ευχαρίστηση κάπως έτσι: "Ο φεμινισμός" γράφει, "πρέπει να ασχοληθεί με τη σεξουαλικότητα σαν επίκεντρο της καταπίεσης και όχι μόνο με την καταπίεση της ανδρικής βίας και βαρβαρότητας. Ο εξαναγκασμός έχει γίνει κατανοητός λόγω του ότι είναι εντυπωσιακό θέμα, αλλά πρέπει να ασχοληθούμε και με την καταπίεση της γυναικείας επιθυμίας που πηγάζει από την αγωνία και το φόβο".

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ

*"Καθώς πρέπει η πουτάνα
γυναίκα είναι γυναίκα*

*Όλες τις γυναίκες τις
βαραίνει η*

*υποχρέωση της ατέλειωτης
μάχης:*

Είναι μία απ' αυτές...;

ή απο τις άλλες...;

κάνει αυτό...;

ή εκείνο...;

Ότι και να κάνει

έτσι κι αλλιώς είναι λάθος.

ΑΓΙΑ Η ΠΟΥΤΑΝΑ"

Οι λεσβίες αγνοούνται πλήρως ως προς τη σεξουαλικότητά τους και θεωρούνται πρότυπα γυναικείας διαστροφής. Το έγκλημά τους είναι ο διαχωρισμός του sex από την αναπαραγωγική διαδικασία, την ικανοποίηση της ανδρικής επιθυμίας και το γάμο. Το έγκλημά τους είναι η στέρωση της σεξουαλικής κατάκτησης από τους άνδρες.

Και οι άνδρες με "διαφορετικό" φέρισμα απ' το κανονικό έχουν τις ίδιες προδιαγραφές. Γι' αυτούς υπάρχει η "τρομερή" μορφή του πούστη.

Η μεσιτεία της ειδικής γεννηθίας τυποποίησης και ο στιγματισμός της παραλλαγής απ' αυτήν, είναι ένα βασικό στοιχείο του ειδικού γεννηθίου σοσιαλισμού.

(Από το **RADICAL #146**,
Νοέβριος '92)

(συνέχεια από τη σελίδα 27)

στόσουν πως η προσπάθειά τους έχει αποτύχει. Οι λέξεις που κάποτε χρησιμοποιούσαμε όπως ειρήνη, αναρχία, ανεξάρτητος τύπος, εναλλακτική σκηνή, έχουν γίνει βαλτόνερα που γέμισαν γρήγορα από γαλήνια κροάζοντες βάτραχους.

Υπάρχουν όμως και κάποιοι που σφρααίνονται τη δυσοσμία ειδικά όταν έχει ποτίσει το ίδιο τους το σώμα. Η κολώνια δεν βοηθάει σε τίποτα: η ουσία των σκατών θα παραμείνει αναλλοίωτη.

Δεν μετανιώνουμε για τίποτα πάντως. Η ζωή κινείται. Οτι έγινε έγινε. Το θέμα είναι τι θα γίνει από δω και μπρος. Οι περισσότεροι έχουν πάντα καλές δικαιολογίες για να αποφύγουν την αυτοκριτική. Άλλοι "διαβρώνουν το σύστημα από μέσα", να μια καλή δικαιολογία γι' αυτούς που σύντομα θα διαβρωθούν ως το κόκκαλο. Είναι και οι άλλοι που θα το ριξουν στο προσωπικό λες κι' εμείς παραστήσαμε το πρότυπο της τελειότητας. Όσοι ψάχνουν για πρότυπα εντιμότητας για να ακολουθήσουν δεν είναι ποτέ τίμιοι με τον εαυτό τους. Αυτοί πάλι που σερβίρουν με θράσος την ανεντιμότητά τους για εντιμότητα δεν μπορούν να ζητούν την εμπιστοσύνη κανενός. Είναι αναξιώσιμοι.

Τις αποτυχίες και τα λάθη μας θα τα ξεπεράσουμε. Τις προσδοκίες των "φίλων" πάντως είναι δύσκολο να τις δούμε με επιείκεια.

Υπάρχουν δύο δρόμοι για να ακολουθήσει κανείς. Ο ένας οδηγεί στο μαρασμό, στα πρόωρα γηρατειά, στον πνευματικό και σωματικό θάνατο με την υπόκρουση του γλυκού και θελκτικού τραγουδιού των Σειρηνών. Ο άλλος είναι τραχύς και ακανθώδης, δύσκολος κι' επικίνδυνος, μα οδηγεί στην ολοκλήρωση της ζωής. Οι οδοιπόροι του πρώτου έχουν πάντα πολλά και πετυχημένα επιχειρήματα για την επιλογή τους. Οι οδοιπόροι του δεύτερου δεν απολογούνται ποτέ.

Δυστυχώς είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και πέσαμε σε παγίδες. Ευτυχώς παραμένουμε άνθρωποι με δύναμη και κρίση ώστε να ξελασπώσουμε για μια ακόμα φορά. Εχθροί και φίλοι θα τα πούμε στο μεγάλο παιγνίδι της ζωής. Το μέλλον επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις για όλους μας.

Για την ώρα η σιωπή 'μας έχει πολλά περισσότερα να πει.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΜΕΝΕΙ.

Εντεκα τεύχη μέσα σε έξι χρόνια ήταν υπέρ αρκετά για να διαπιστωθεί ένα λάθος τακτικής που η αφέλεια και μόνο αυτή το τροφοδότησε. Ηρθε η ώρα να αποφασίσουμε για μια ακόμα φορά για τη στρατηγική μας με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο.

Το έχουμε ξαναγράψει αυτό. Είχαμε γράψει επίσης ότι γνωρίζαμε καλά το σκοπό μας και ότι δεν έμενε παρά να καθορίσουμε τα μέσα. Οφείλουμε να παραδεχθούμε τώρα ότι παρασυρθήκαμε από το τοπίο και ξεχάσαμε το σκοπό μας. Αν και πολλά αποκομίστηκαν - και αυτά δεν θα μείνουν ανεκμετάλευτα - ήταν το βάρος των αρνητικών που μας βύθιζε τα πόδια στη λάσπη.

Το περιοδικό έγινε αυτοσκοπός, προσπάθεια ολοκλήρωσης μιας έκδοσης εις βάρος της ολοκλήρωσης της ζωής. Τώρα πρέπει να ξαναβρούμε το δρόμο του γυρισμού και το χειρότερο: πρέπει να υπομείνουμε ότι σπείραμε στο πέρασμά μας.

Αν κάτι ήξερε το σύστημα της εκμετάλευσης, ήταν το να αφομοιώνει τα πάντα ανάγοντάς τα στο φαίνοσθαι, μοιράζοντας τους βασικούς ρόλους την κατάλληλη στιγμή. Απ' αυτό σχεδόν κανείς δεν ξέφυγε. Ακόμα κι' αυτοί που ήταν γεμάτοι δηλητήριο ικανό να ξεπαστρέψει όλη τη φάρα των απολογητών του Συστήματος, έχουν γίνει τώρα τα πιο άκακα φιδάκια που από αταβιστική συνήθεια δείχνουν την ακίνδυνη γλώσσα και τα δοντάκια τους.

Απ' την άλλη ο παλιός κόσμος ξέρει να προσαρμόζεται σαν χαμελαιώντας για να ξεγελά το μάτι και το μυαλό. Δίνει και ευκαιρίες επιλογής ώστε να δημιουργεί την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και να αποποιείται των ευθυνών του.

Αυτοί που θέλουν να γλυτώσουν από την επιλογή ανάμεσα στη Σκύλα και τη Χάρυβδη, πρέπει να βρουν και ν' ανοίξουν καινούριους δρόμους διαφυγής όταν διαπι-

(συνέχεια στη σελίδα 26)

Ξεφευγοντας απ' την παγωμενη νυχτα
του Νεου Μεσαίωνα

ΑΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥ ΤΟ ΧΩΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΚΕΠΑΣΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "παπάρι"

"ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ"

("Το αυτόματο, η διαφήμιση και το συνθετικό που γυαλίζει...")

Ένα, μαύρο χέρι φάνηκε που κρατούσε ένα μεταλικό πλαίσιο. Περπάτησε λίγο, λίγο, στάθηκε και είπε: "Όσο το αυτόματο έρχεται, τόσο ο άνθρωπος φεύγει". Το χέρι πέταξε το πλαίσιο μακριά και είπε: "Τώρα είναι καλύτερα. Επαναλαμβάνω: "Όσο το αυτόματο έρχεται τόσο ο άνθρωπος φεύγει!"

Εκείνη τη στιγμή, βγήκε από το σκοτάδι ένα λευκό ακουστικό τηλεφώνου. Μόλις είδε το χέρι άρχισε απότομα να φωνάζει: "Πεθίνω, βοήθεια, πεθαίνω"! Στριφογυρνούσε γύρω από το χέρι φωνάζοντας και το χέρι το παρακολουθούσε με απορία. Μαζεύτηκε για λίγο και ξαφνικά: Μπααφ, του ρίχνει μία και το εξαφανίζει!

Ένας κεραυνός με γκρι χρώμα έπεσε στη γη και ένας κεραυνός σε χρώμα πράσινο απάντησε αμέσως.

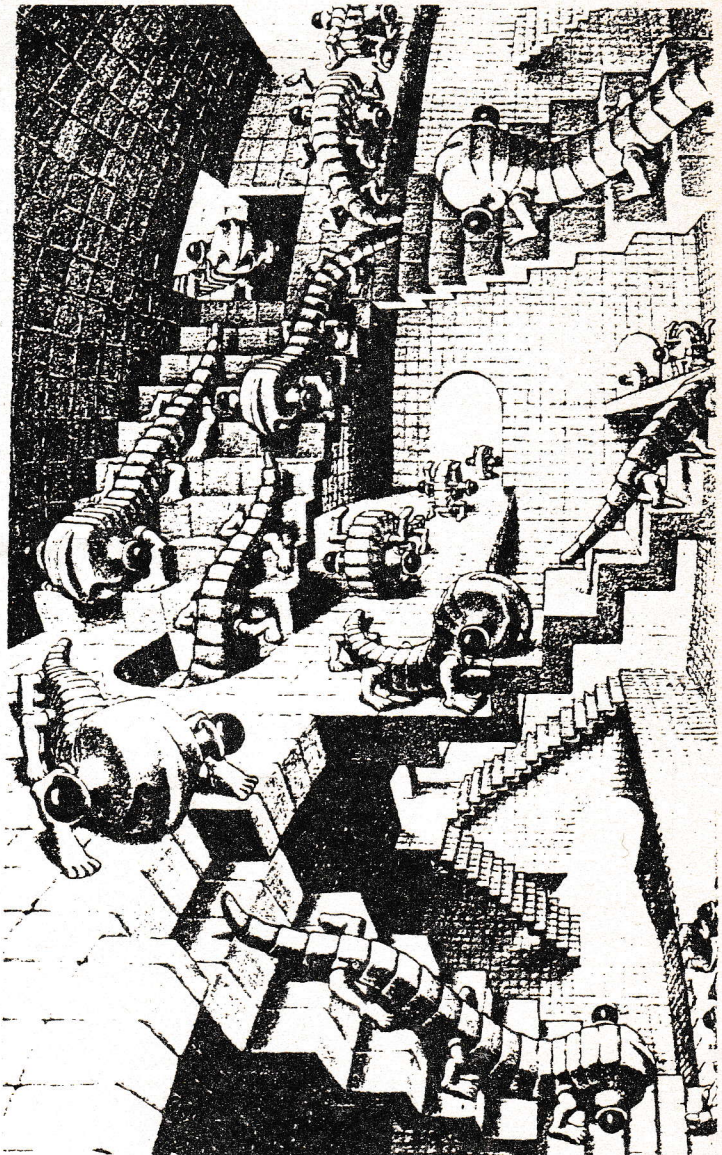
Το ακουστικό ξαναπέρασε βρίζοντας το χέρι και πριν προλάβει αυτό να αντιδράσει, εξαφανίστηκε. Αμέσως μετά εμφανίστηκε ένα μεγάλο ψυγείο που περπατούσε βαριά αλλά σταθερά. Στο βάθος όμως στο σκοτάδι μπορούσες να διακρίνεις μία πολύχρωμη και εύσωμη διαφήμιση να το στηρίζει με τα θεώρατα χέρια της. Στην πραγματικότητα, είχε πόδια χάρτινα. Το ψυγείο άνοιξε, το χέρι τεντώθηκε, έπιασε την ανακουφιστική ανάσα μιας ανάγκης που εκπληρώνεται, το ψυγείο χαμογέλασε κι' έκλεισε.

Το χέρι τότε άρχισε να μικραίνει και από ένστικτο πέταξε στο ψυγείο την ανακουφιστική ανάσα μιας ανάγκης και αμέσως το ψυγείο έλειωσε. Το χέρι ξανάγινε κανονικό και με φωνή όλο αυτοπεποίθηση, είπε: "Δεν είναι που κόβουμε το δάσος, είναι που πρώτα του ρουφάμε την ψυχή". Διπλώθηκε για λίγο σκεπτικό και ξανα'πε: "Πιο εύκολα μορείς ν' αποκτήσεις μια ανάγκη παρά αυτό που θα την ικανοποιήσει".

Ένα γυαλιστερό και συνθετικό σε ροζ χρώμα ύφασμα, φάνηκε να έρχεται απ' το σκοτάδι. Μισοκάλυπτε δύο γυναικεία στήθη που φούσκωναν και ξεφούσκωναν με μια ταχυντή αναπνοή, σα μπαλόνια. Το χέρι τεντώθηκε, μετά κοίταξε αλλού και μετά ξανατεντώθηκε. Μια εικόνα άρχισε ν' αλλάζει: Γυμνά στήθη - στήθη με ροζ συνθετικό - γυαλιστερό ύφασμα - γυμνά στήθη - στήθη με ροζ συνθ...

Ενώ η εικόνα συνέχιζε ν' αλλάζει πυρετωδώς, ένα κομψό μπουκαλάκι μ' ένα ανοιχτό κίτρινο υγρό παρενέβη για

λίγο και η εικόνα συνέχισε ν' αλλάζει εν' αλλάξ. Αυτό κάποια στιγμή σταμάτησε και φάνηκε μονάχο του το ροζ συνθετικό και γυαλιστερό ύφασμα να λείει στο ζαλισμένο

χέρι: "Τώρα εγώ είμαι η φύση σου, εγώ η ανάγκη σου". Το χέρι ντράπηκε και στράφηκε αλλού. Ήταν πολύ χυδαίο αυτό το μέχρι τότε άκακο ύφασμα.

Μετά από αρκετή ώρα ξαναβρήκε τη φωνή του και είπε με αρκετή αυτοπεποίθηση: "Βρήκα τη δύναμη και χτύπησα δύο αλλά στο τρίτο αρνήθηκα". Άρχισε να λειώνει, να λειώνει, να λειώνει... Ξαφνικά ένα τεράστιο καταπράσινο φύλλο ήρθε πετώντας μπροστά του: "Λοιώςε" του είπε.